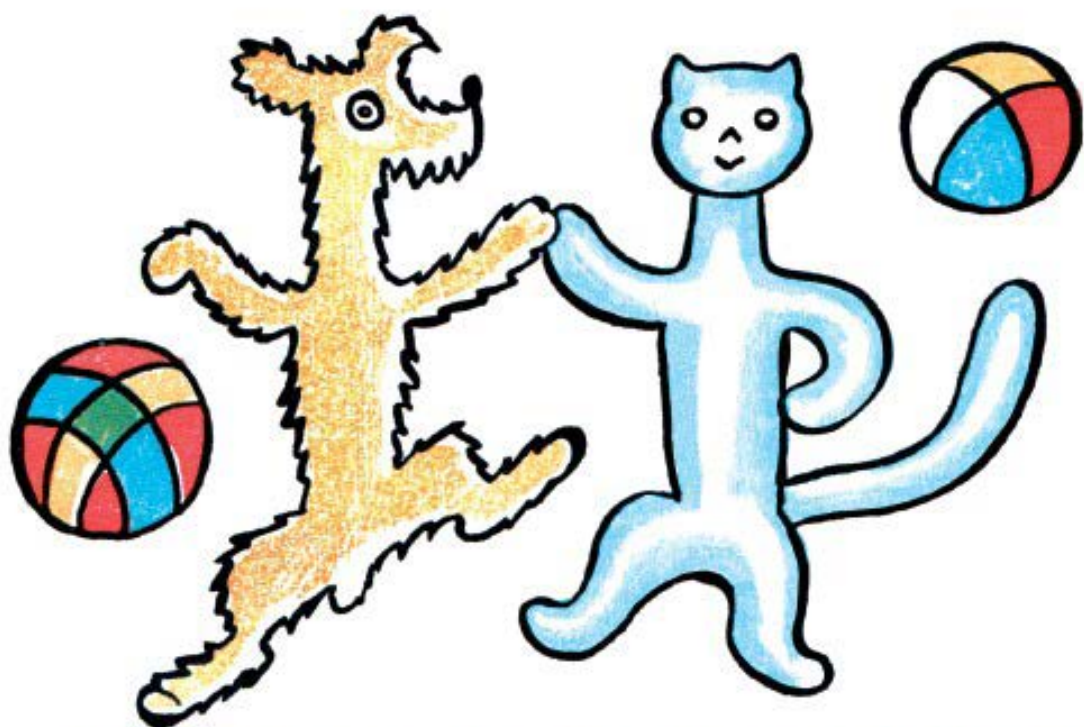

POVÍDÁNÍ

O PEJSKOVI A KOČIČCE

JAK SPOLU HOSPODAŘILI
A JEŠTĚ
O VŠELIJAKÝCH JINÝCH VĚCECH

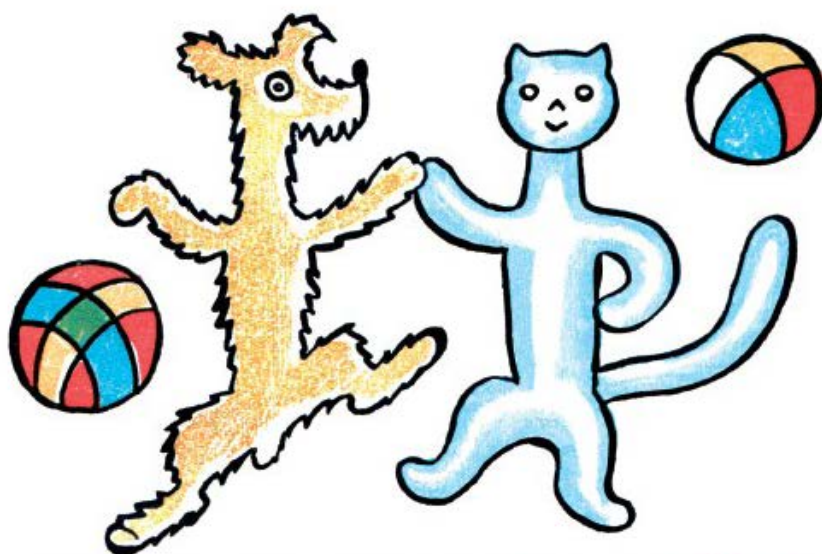
Pro děti
napsal a nakreslil
JOSEF ČAPEK

TRIÁDA

**POVÍDÁNÍ
O PEJSKOVI A KOČIČCE**

POVÍDÁNÍ

O PEJSKOVI A KOČIČCE

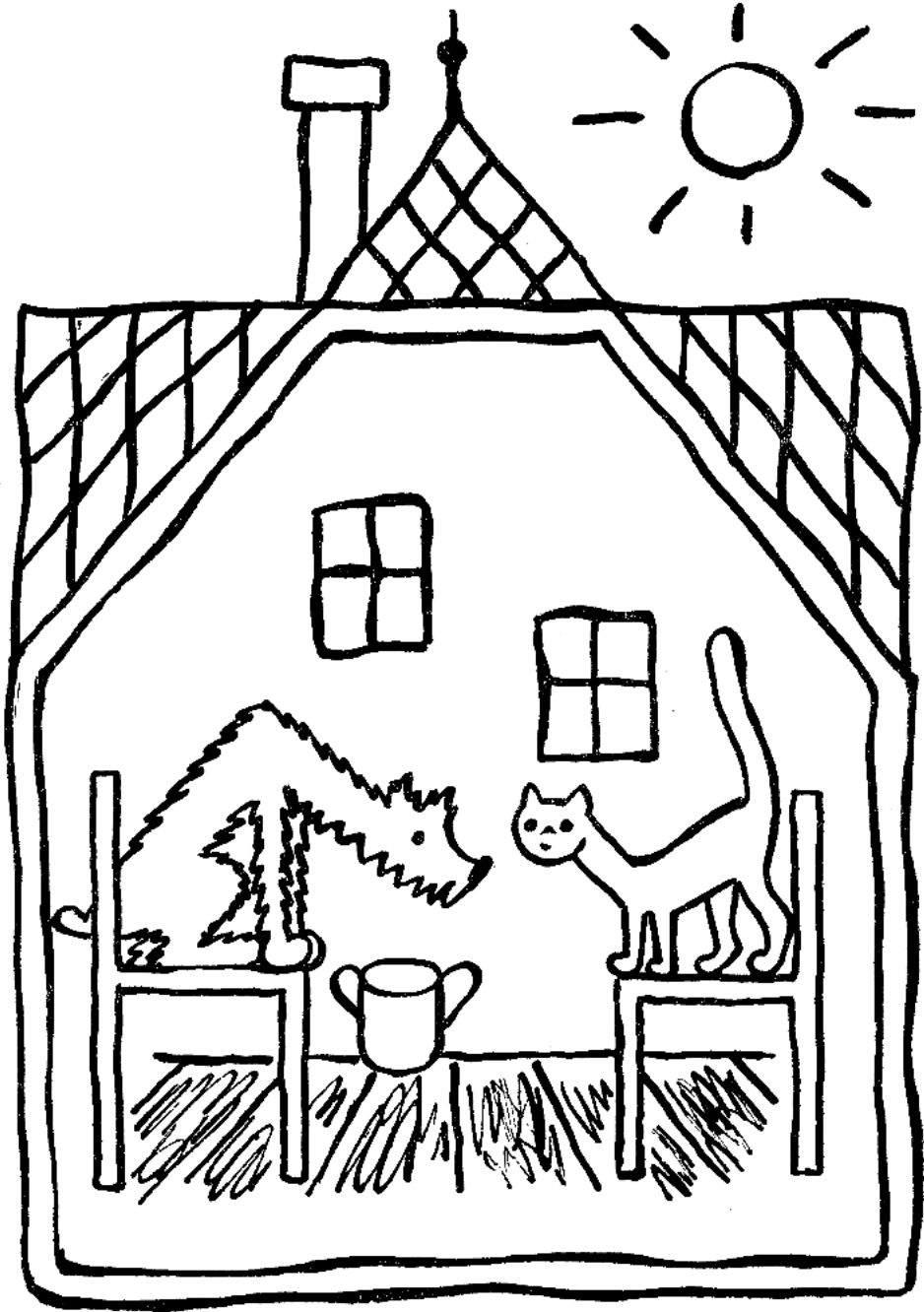
JAK SPOLU HOSPODAŘILI
A JEŠTĚ
O VŠELIJAKÝCH JINÝCH VĚCECH

Pro děti
napsal a nakreslil
JOSEF ČAPEK

TRIÁDA

© Josef Čapek, dědicové – 2012
ISBN 978-80-7474-220-0
ISBN (PDF) 978-80-7474-266-8
ISBN (ePub) 978-80-7474-267-5
ISBN (mobi) 978-80-7474-268-2

ALENCE A VŠEM DĚTEM

O PEJSKOVI A KOČIČCE, JAK SI MYLI PODLAHU

To bylo tenkrát, když pejsek a kočička ještě spolu hospodařili; měli u lesa svůj malý domeček a tam spolu bydleli a chtěli všechno dělat tak, jak to dělají velcí lidé. Ale ani to vždycky tak neuměli, protože mají malé a nešikovné tlapičky a na těch tlapičkách nemají prsty, jako má člověk, jenom takové malé polštářky a na nich drápky. A tak nemohli dělat všechno tak, jak to dělají lidé, a do školy nechodili, protože škola není pro zvířátka, ba ne, to ne! Co myslíte?, ta je jen pro děti!

A tak to u nich v tom jejich bytě vypadalo všelijak. Něco dělali dobře a něco zas ne, a tak tam mívali někdy také trochu nepořádek. A tak jednoho dne viděli, že mají ve svém domečku tuze špinavou podlahu.

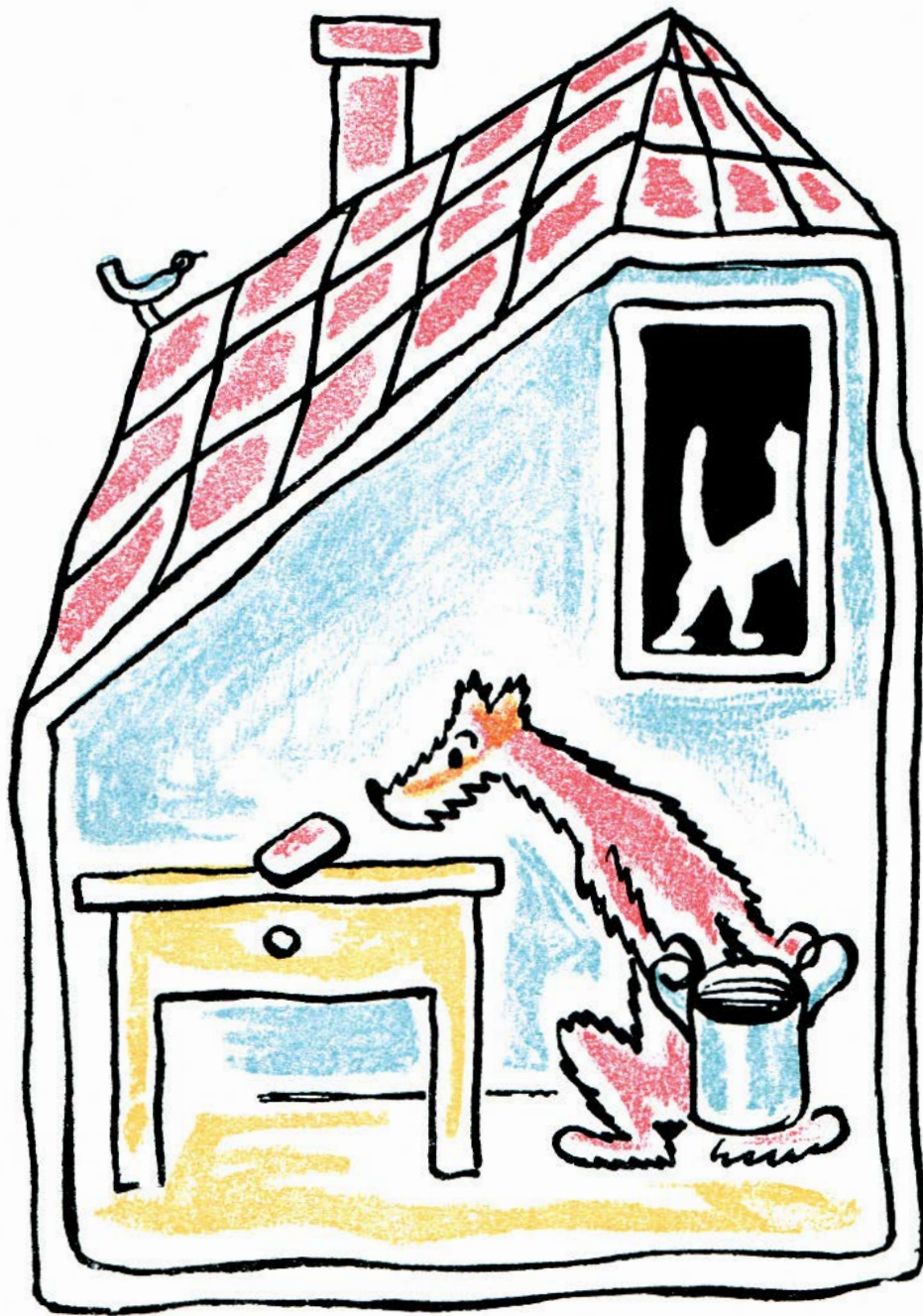
„Poslouchej, pejsku,“ povídá kočička, „máme tu nějak špinavou podlahu.“ „Taky se mně zdá, že už je nějak moc špinavá,“ povídá pejsek, „jenom se koukni, jak mám od té špinavé podlahy umazané tlapky.“ „Tuze špinavé je máš,“ povídala kočička, „fuj, to je hanba! Musíme tu podlahu umýt. To přece lidé

nemají takovou špinavou podlahu. Ti ji někdy myjí.“

„Dobrá,“ řekl na to pejsek, „ale jak to uděláme?“
„To je přece lehké,“ řekla kočička. „Ty jdi pro vodu a já obstarám to ostatní.“ Pejsek šel s hrcem pro vodu a kočička vytáhla ze svého kufříku kus mýdla a položila to mýdlo na stůl. Pak si šla pro něco do komory; měla tam asi schovaný kousek uzené myši. Zatím přišel pejsek s vodou a vidí něco ležet na stole. Rozbalí to a bylo to nějaké růžové. „Aha, to bude něco dobrého,“ povídá si pejsek, a jak měl na to chuť, tak si celý ten kus strčil do huby a začal to kousat.

Ale chutnalo to nějak nedobře. Zatím přišla kočička a slyší, že pejsek nějak divně prská. Podívá se na něj a vidí, že pejsek má plnou hubu pěny a z očí mu tekly slzy. „I propána!“ křičela kočička, „co se to, pejsku, s tebou děje? Vždyť ty jsi nějaký nemocný?! Vždyť ti kape z huby pěna! Co to s tebou je?“ „Ale,“ povídá pejsek, „našel jsem tu něco na stole a myslel jsem, že je to nějaký sýr nebo nějaké cukroví, tak jsem to sněd. Ale ono to strašně štípe a dělá se mně z toho v hubě pěna.“

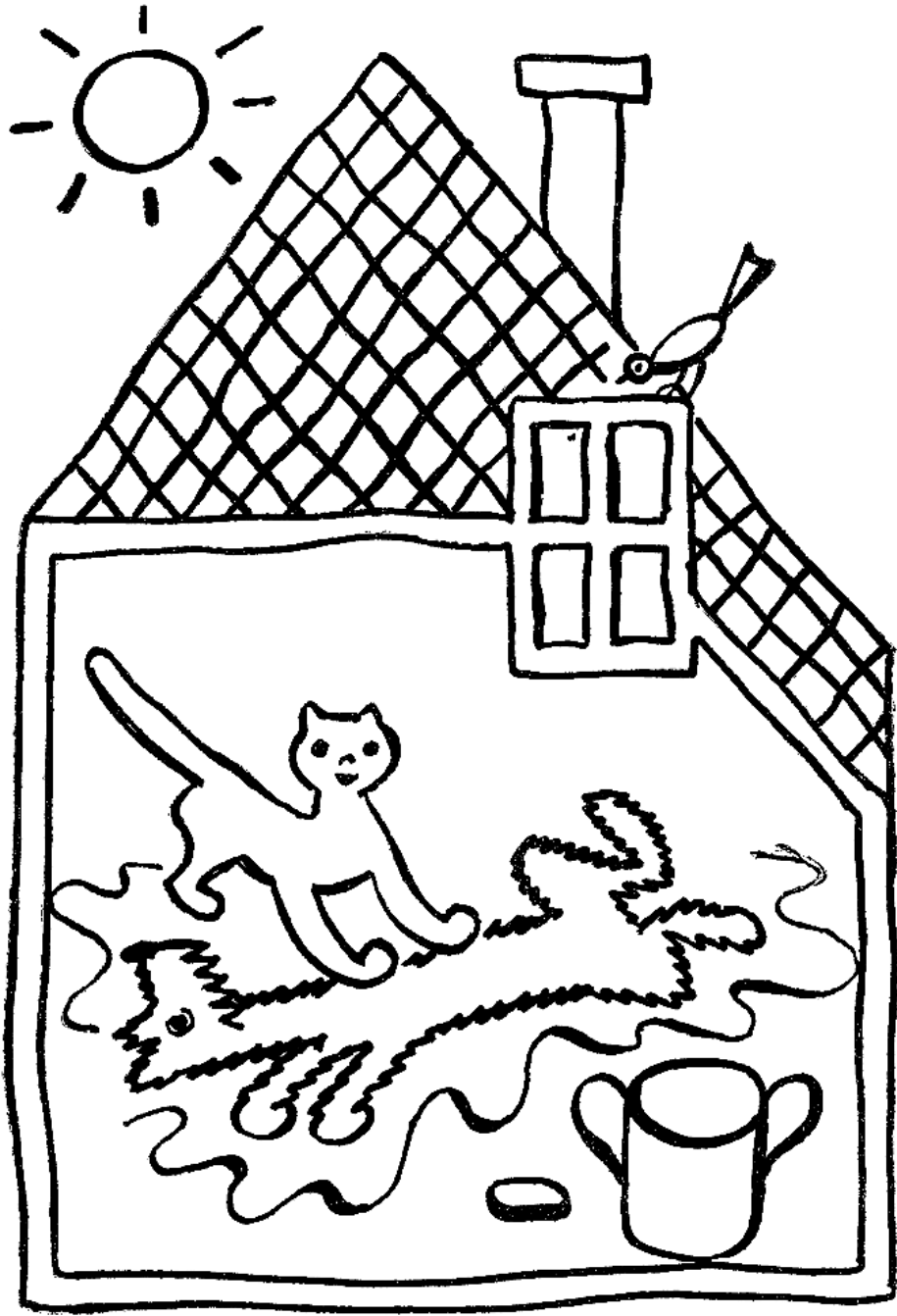
„Ty jsi ale hloupý,“ zlobila se kočička, „vždyť to bylo mýdlo! A mýdlo je přece k mytí, a ne k jídlu.“
„Aha,“ řekl pejsek, „proto to tak štípalo. Au, au, to to štípe, to to štípe!“ „Napij se hodně vody,“ poradila mu

kočička, „potom to přestane štípat.“ Pejsek se napil, až všechnu vodu vypil. I štípat to přestalo, ale pěny bylo moc. Tak si šel utřít čumák o trávu a pak musel jít znova pro vodu, protože všechnu vypil a už žádnou neměli. Kočička měla jednu korunu a šla koupit nové mýdlo.

„Tohle už nesním,“ řekl pejsek, když kočička přinesla to nové mýdlo, „ale jakpak to uděláme, když tu nemáme žádný kartáč?“ „Na to jsem už myslela,“ povídá kočička, „však ty máš na sobě takové hrubé a ježaté chlupy, jako jsou na kartáči, a tak můžeme tu podlahu vydrhnout tebou.“

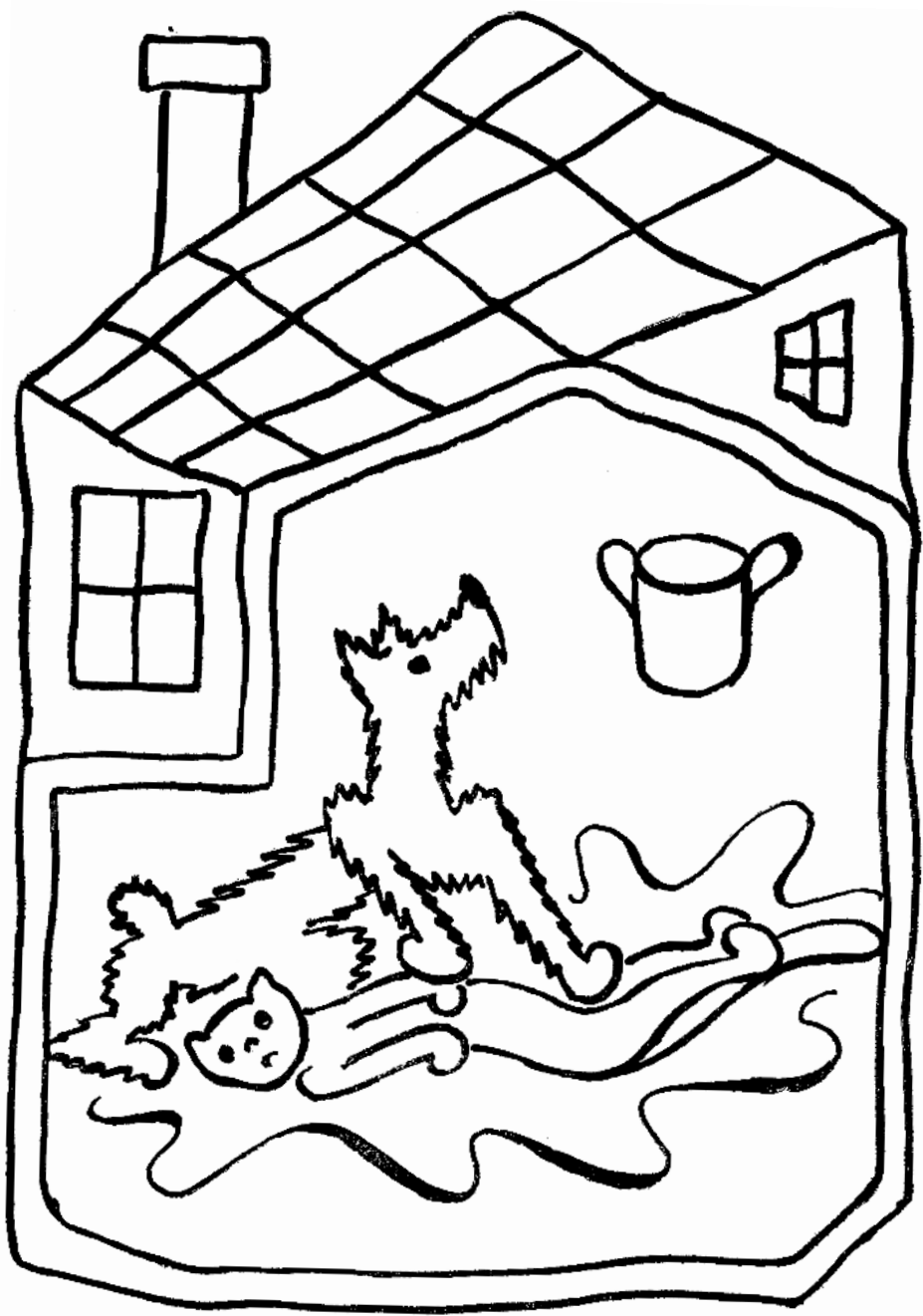
„Dobrá,“ řekl pejsek a kočička vzala mýdlo a hrnec s vodou, klekla na zem, vzala pejska jako kartáč a vydrhla pejskem celou podlahu. Podlaha byla celá mokrá a moc čistá také nebyla. „Měli bychom ji ještě něčím suchým vytrít,“ povídá kočička. „Tak víš co,“ řekl pejsek, „já už jsem docela mokrý, ale ty jsi suchá a máš takové pěkné měkké chloupky na sobě, to je jako ten nejlepší ručník! Teď zas vezmu já tebe a vysuším tebou podlahu.“ Vzal kočičku a vytřel celou podlahu kočičkou. Podlaha byla teď umytá a suchá, ale zato pejsek a kočička byli mokří a strašně špinaví od toho, jak jeden druhým tu podlahu myli, jako kdyby pejsek byl kartáč a kočička utěrka.

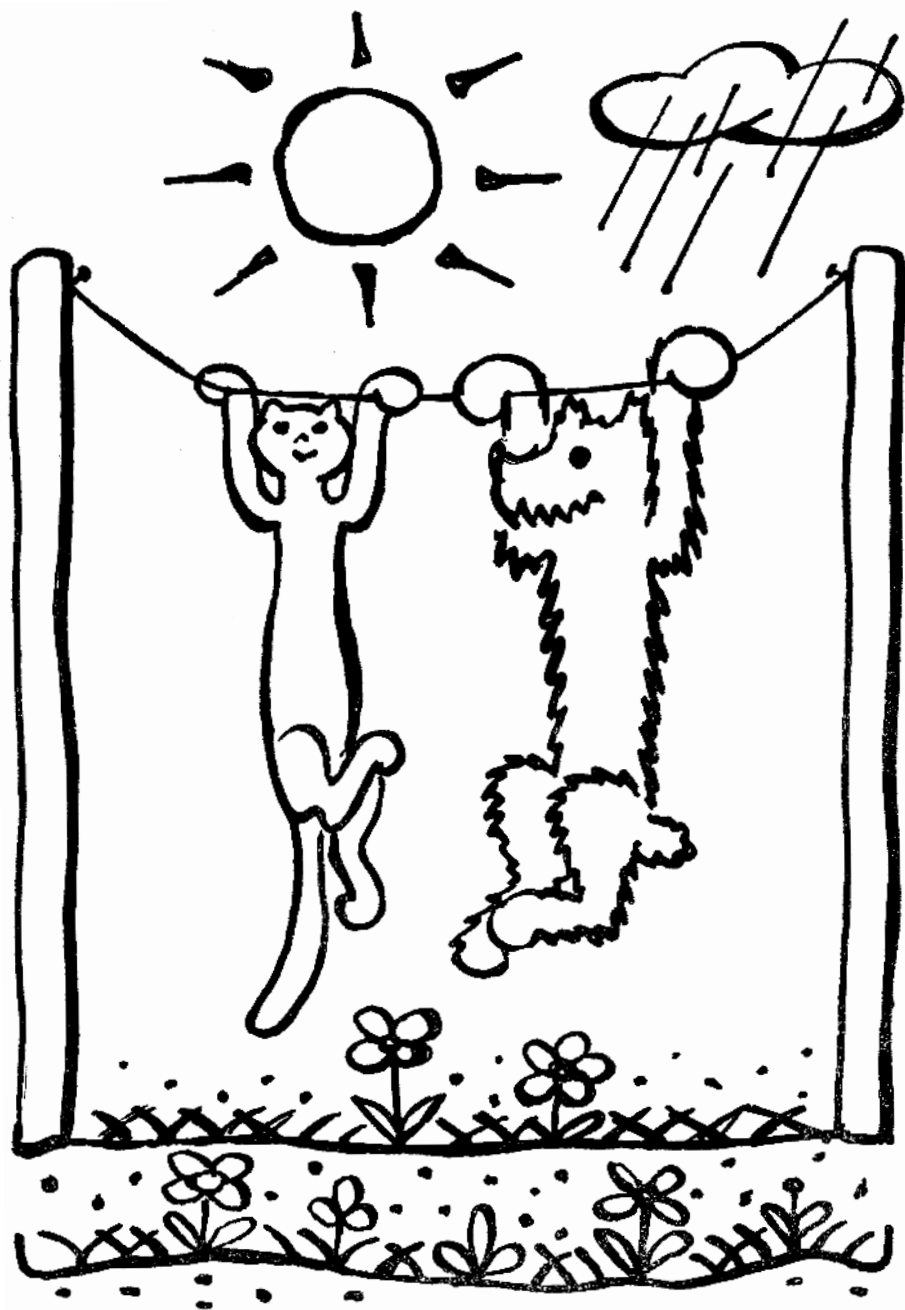
„No, to vypadáme,“ řekli si oba, když se na sebe podívali; „podlahu teď máme čistou, ale zato my jsme teď špinaví! Takhle přece nemůžeme být, to by se nám každý smál! Musíme se vyprat!“

„Vypereme se, jako se pere prádlo,“ řekl pejsek. „Ty, kočičko, vypereš mne, a až budu vypraný, tak zas já vyperu tebe.“ „Dobrá,“ řekla kočička. Nanosili si do necek vody a vzali si na to valchu. Pejsek vlezl do vany a kočička ho vyprala. Drhla ho na té valše tak silně, že ji pejsek prosil, ať tolik netlačí, že by se mu mohly do sebe zamotat nohy. Když byl pejsek umytý, vlezla zas do necek kočička a pejsek ji vypral a tlačil tak silně, že ho prosila, aby ji na té valše tolik nedřel, že jí vydře do kožichu díru. Potom jeden druhého vyždímali. „A teď se usušíme,“ řekla kočička. Uchystali si šňůry na prádlo. „Nejdřív pověsíš na šňůru ty mne, a až budu viset, tak slezu a pověsím zas tebe,“ řekla kočička pejskovi. Pejsek vzal kočičku a pověsil ji na šňůru, jako se věší prádlo. Ani na to nepotřebovali kolíčky, protože se na té šňůře mohli udržet drápky. Když kočička už visela, slezla zase se šňůry dolů a pověsila pejska.

Tak tam viseli oba dva a sluníčko na ně pěkně svítilo. „Svítilo na nás sluníčko,“ povídá pejsek, „to brzo uschnem.“ Jen to řekl a začalo pršet. „Prší!“ křičeli

pejsek a kočička, „zmokne nám prádlo! Musíme je sundat!“ Honem skočili oba s té šňůry dolů a běželi domů schovat se pod střechu. „Prší ještě?“ povídala kočička. „Už přestalo,“ řekl pejsek a opravdu, už zase svítilo sluníčko. „Tak si zas pověsíme prádlo,“ povídala kočička. Tak šli a pověsili se zase na tu šňůru; nejdřív pověsil pejsek kočičku, a když visela, tak zase slezla a pověsila pejska. Tak tam oba na té šňůře viseli, jako visí prádlo, a libovali si, že zase svítí sluníčko a že jim pěkně uschne prádlo! A zase začalo pršet. „Prší, zmokne nám prádlo!“ volali pejsek s kočičkou a běželi se schovat. Pak zase svítilo sluníčko, tak se zas na tu šňůru pověsili, pak zase přšelo, tak utekli, a pak zas bylo sluníčko, tak se zas pověsili a tak to šlo až do večera. A to už byli oba docela suší. „Prádlo máme suché,“ řekli si, „tak je dáme do koše.“ Tak si vlezli do koše, ale pak už se jim chtělo spát, tak tam usnuli a oba se v tom koši krásně vyspali až do rána.

JAK SI PEJSEK ROZTRHL KAŽATA

Když ještě pejsek a kočička spolu hospodařili (však jsme o tom tuhle vypravovali, jak si šikovně umyli podlahu a jak se potom oba na slunci sušili) a měli ještě svůj domeček a vedli si v něm své hospodářství, byla jednou velikonoční neděle a tak si řekli, že půjdou spolu na výlet. Sluníčko pěkně svítilo. „Půjdem třeba do lesa,“ povídá pejsek, „kampak jinam bychom šli, když je tak hezky?“

„I třebas do lesa,“ řekla kočička. „Jenom škoda, že nemám žádný slunečník, když sluníčko tak krásně svítí. Dělal bych s ním v lese parádu. To jistě ještě nikdo neviděl kočičku s parapletem.“

„Ale, však ono ti to neuškodí, když tě sluníčko trochu opálí,“ povídal pejsek; „jsi beztak po té dlouhé zimě nějak bledá. A teď už se dlouho neolizuj a pojd’.“

„No, no, vždyť se přece musím drobátko upravit, když jdu v neděli ven,“ řekla na to kočka. „Člověk musí přece na sebe trochu hledět. Podívej se jen na sebe, jak to vypadáš: máš jedno ucho nahoru a druhé nakřivo. Uši se mají nosit stejně.“

Pejsek si narovnal uši a šli. Cestou si vykládali, co budou v lese dělat. Že si tam budou hrát na schovávanou a na Jeníčka a na Mařenku a chvíli taky na honěnou. A pak že si lehnou na záda do trávy a budou se dívat nahoru na modré nebe.

Co tak šli, koukal se na ně z křoví zajíc. „Hehe,“ začal se posmívat, „ten pejsek má jedno ucho nahoru a druhé nakřivo! Takhle,“ a udělal to po pejskovi. Bylo to pravda. Pejsek si nedal na uši pozor a měl každé jinak. „Koukej, on se ti posmívá!“ řekla kočička. Pejsek se na zajíce rozzlobil a rozběhl se za ním do křoví. Ale zajíc utekl a byl už dávno pryč.

„Ono v tom křoví bylo moc trní,“ řekl pejsek, „ale kdybych byl chtěl, byl bych ho dohonil.“

„Škoda šatů do takového trní,“ řekla kočička a šli do lesa dál. Když tak šli, potkali je o kousek dál Milan a Milena Tarantovi z Nuslí, Mimi a Helenka Neumannovy, Věrka Langrová a Alenka Čapková, Otík Štorchů a Boženka Samešová a obě Mazánkovic děti taky a Zorka Kubíková a ještě jiné děti, které si tu šly na výlet. Děti se podivily, jak pěkně si tu jdou spolu pejsek s kočičkou, a ještě se za nimi ohlédly, ale pak se začaly smát. „Jejej,“ volaly, „koukejte, holky, koukejte, kluci, ten pejsek má roztrhané kalhoty! Kouká mu z nich košile!“

